

Kázání Bystřička, Růžďka 28.9.2025 **Před pravdou (spravedlností) neutečeš!** (vstup 289,1)

Introit: **Hospodin je dobrotivý, přímý, proto ukazuje hříšným cestu. On pokorné vede cestou práva, on pokorné učí chodit po své cestě. Všechny stezky Hospodinovy jsou milosrdenství a věrnost pro ty, kteří dodržují jeho smlouvu a svědectví. (Žalm 25, 8-10)**

Píseň 63

Modlitba

Čtení: 1. Královská 22, 1-28

Píseň 316

Text kázání: 1. Královská 22, 29-38

Milí přátelé, bratři a sestry,

máme dnes před sebou příběh starodávný, spletitý, leč velmi poučný i do dnešní doby. Nazval bych ho slovy: **Před pravdou (spravedlností) neutečeš!** Před pravdou neutekl ani král Achab a před pravdou neuteče nikdo ani dnes! A i když se to někomu zdánlivě daří, tak všichni se nakonec sejdem na pravdě Boží! Ovšem záleží v jaké pozici. Velmi záleží na tom, jestli budeme odcházet z tohoto světa s Bohem smíření v Pánu Ježíši Kristu, jestli se v našem životě obrátíme na tu Boží cestu, anebo jestli se budeme Bohu protivit až do konce svého života. Velmi na tom záleží, neboť pokud nebudeme chodit po těch cestách života, tedy po cestách Božích, tak ty cesty ostatní nás do Božího věčného království nepřivedou. To jsou totiž cesty k smrti, ať se nám teď zdají všelijak živé. A proto to mějme na paměti a raději si přiznejme pravdu již nyní. Protože jediné skutečná **pravda nás osvobodí!** A ta pravda zní: **Pane, smiluj se nade mnou hříšným a dej mi sílu chodit po tvých cestách se srdcem novým a přímým.**

Jak nedozírně špatné následky to může mít, když se člověk odvrací od Boha a páchá zlé, o tom je dnes ten poučný příběh. Odehrává se zhruba v 9. století př.n.l., v době, kdy Boží lid byl rozdělen na dvě království. V Judsku vládl **král Jošafat**, Severnímu Izraeli vládl **král Achab**. Jošafata Bible líčí, jako krále, který chodil s Hospodinem, Achab je naproti tomu vyličen, jako král bezbožný. Velký podíl na tom měla jeho manželka, fénická princezna **Jezábel**. Achab a Jezábel jsou vyličeni jako tyranští a zločinní vladaři. Oba sváděli lid od Hospodina a podporovali uctívání boha Baala. Jezábel je známá tím, že chtěla vyhubit všechny Hospodinovi proroky v čele s Eliášem. A také tím, že svedla svého manžela k tomu, aby vykonstruoval falešné obvinění na majitele nádherné vinice Nábota. Nábót byl pak za údajné zlořečení Bohu ukamenován a Jezábel dosáhla toho, co chtěla. Stala se vlastníkem **Nábotovy vinice**, po které tak prahla. K Achabovi tehdy ale byl poslán **prorok Eliáš** se slovem od Hospodina: „**Za tvé zlé skutky bude tvá žena roztrhána psi a na místě, kde psi chlemtali krev Nábotovu, budou psi chlemtat i tvoji krev.**“ To se dočítáme o kapitulu dříve.

Já jsem ale přesvědčený o tom, že kdyby Achab měl bázeň před Hospodinem, kdyby vzal Jeho slova vážně, litoval svých skutků a obrátil se k Bohu a začal chodit po jeho cestách, pak by jeho konce byly zcela jiné! Svým způsobem byl ale slaboch, neboť si nechal vládnout svou ženou, která ho naváděla ke zlu a sváděla ho od Hospodina k jiným bohům. To je tak, když si člověk vezme protějšek, který nechce mít s Bohem nic společného. Někdy to funguje, ale většinou je to cesta od Boha.

Nicméně pojďme k tomu dnešnímu příběhu. Přestože království judské a království Severního Izraele se navzájem nemuselo, tak ve chvílích, když šlo do tuhého, tak dokázali najít společnou řeč, proti společným nepřítelům. Achabovi nedávalo spát území v Gileádu, které bylo v té chvíli pod kontrolou Aramejského krále. Domáhal se toho, že to území patří jemu a chce ho zpět. Že má na to svaté právo. Jak ospravedlnit agresi vůči jinému státu známe dobře i dnes ze současnosti. Achab tehdy využil chvíle, kdy byl u něj judský král Jošafat a v koaličním jednání se ho zeptal, jestli s ním půjde do boje. Jošafat mu na znamení jednoty a podpory odpověděl: „**Jsmo jedno, já jako ty, můj lid jako tvůj lid, mí koně jako tví koně.**“ Ovšem protože to byl král bohobojný, tak dodal důležitou věc: „**Dotaž se ještě dnes na slovo Hospodinovo.**“ Jinými slovy tím Jošafat chtěl říct, že bez Boha nemá smysl nic podnikat. **Bez Božího požehnání, je marné lidské namáhání.** Docela by mne zajímalo, jak to funguje v Izraeli dnes. Izrael útočí na pásmo Gazy a chce je zabrat. Samozřejmě to zdůvodňuje, že je to kvůli teroristům, kteří jsou neustále pro Izrael hrozbou. Hodně se zmiňuje hladomor, který v té oblasti i díky Izraeli nastal. Té situaci moc nerozumíme. Docela by mne ale zajímala jedna věc. Jestli dnes izraelská vláda se také doptává Hospodina. Máme vytáhnout do boje, anebo ne?

Jošafat to tehdy po Achabovi chtěl a tak ten **shromáždil 400 proroků, aby se jich zeptal, zda má jít proti Aramu do války.** A oni odpověděli: „**Jdi, Panovník jej vydá králi do rukou.**“ Na tomto místě bychom mohli říct, hlas lidu, hlas Boží. Zvláště když to všichni byli proroci. Je ale tohle přísloví pravdivé: **Hlas lidu, hlas Boží?** Tento příběh nám ukazuje, že to tak není. Naše církve si může dnes odsouhlasit nadpoloviční většinou změny svých zřízení, ale je to hlas Boží? Ptali se jednotliví poslanci vždy Hospodina, co je správné? Těch 400 proroků se tehdy Boha neptalo. Oni totiž říkali to, co chtěl král slyšet. Co je to pak ale za proroky? A jací bychom byli my proroci, kdybychom změkčovali evangelium? Kdybychom se nedrželi pravdy a hlásali jen, že Bůh je láska a že není třeba činit pokání? Dnešní svět nechce slyšet, obrát se ze zlých cest, ale toleruj mé jednání. Má zlá cesta přece není zlá, ale dobrá. Co ale praví Písmo? **Běda těm, kdo říkají zlu**

dobro a dobru zlo, kdo vydávají tmu za světlo a světlo za tmu, kdo vydávají hořké za sladké a sladké za hořké! Pokud se chceme líbit Bohu a ne lidem, pak je potřeba nazývat věci pravými jmény. Tehdejší proroci si ale nechťeli dělat problémy, a tak říkali to, co zejména král chtěl slyšet.

Jenže Jošafatovi se to nepozdávalo, a tak se Achaba zeptal: „**Cožpak tu už není žádný prorok Hospodinův, abychom se dotázali skrze něho?**“ Izraelský král Jósafatovi odpověděl: „**Je tu ještě jeden muž, skrze něhož bychom se mohli dotázat Hospodina, ale já ho nenávidím, protože mi neprorokuje nic dobrého, nýbrž jen zlo. Je to Mikajáš, syn Jimlův.**“ Proč Achabovi tento prorok neprorokoval nic dobrého? Protože mu říkal pravdu o jeho životě. Protože ho vyzýval, aby svůj život změnil. Achab se ale nikdy nepokořil. A ti, co se nepokoří, pak mají v nenávisti ty, kteří stojí na straně pravdy Božího slova. Naproti tomu **prorok Mikajáš** je skutečným a pravým prorokem Hospodinovým. Na rozdíl od 4 stovek z falešným proroctvím se Hospodina opravdově ptá. A přestože, když je volán ke králi, je naváděn, aby říkal, co si král přeje, tak nepodlehne té již válečné atmosféře. To je muž odvahy, dnes bych ho připodobnil k těm, kteří např. v Rusku veřejně odsuzují válku a Putinovo jednání. Kolik takových už bylo vyhozeno z okna? Prorok Mikajáš svou řeč ale začne tak, že s ironií řekne, jo, **běž, vytáhni do té války, budeš mít úspěch.** Jenže od Mikajáše to zní králi opravdu nějak jinak. A tak král proroka okřikne: „**Kolikrát tě mám zapřísahat, abys mi v Hospodinově jménu nemluvil nic než pravdu?**“ Tohle mi na tom příběhu přijde pozoruhodné. Jakoby král sám věděl, jaká je pravda a že si tady něco stále jen namlouvá. Že chce, aby se pravdou stalo to, co si on přeje. Ale přitom to, co si namlouvá, ho vlastně neuspokojuje. Není si jistý v tom, co chce udělat.

Jistota a nejistota. Pokoj a nepokoj. Možná si to, bratři a sestry, neuvědomujeme, ale právě jistota a pokoj jsou dobrými rádci k tomu, jestli stojíme na správné cestě. A nejistota a neklid jsou vlastně takovými proroky v našich životech, kteří nás naopak varují, že jsme se vydali cestu špatnou. Neklid a nejistota volají do našeho svědomí: **Dej si život do pořádku, odvrát se od zlých cest a následuj Pána Ježíše.** A tak díky Bohu za dar pokoje a ujištění, ale díky také za neklid a nejistotu, které jsou pro nás neustále varovným signálem, abychom se vrátili k Bohu.

Po okřiknutí králem Achabem prorok Mikajáš nalévá králi čistého vína. V podstatě mu sděluje výsledek války, pokud do ní vstoupí. **Jeho lid bude rozptýlen, protože on v té bitvě padne.** Achab si po těch slovech začne stěžovat u krále Jošafata: „**Neřekl jsem ti, že mi nebude prorokovat nic dobrého, nýbrž jen zlo?**“ Místo toho, aby si král uvědomil, že je prorokem varován, aby do války nešel, tak označí proroka za nepřejícího. Kolik lidí i dnes si myslí, že Bůh jim nepřije? A přitom kdyby Ho poslouchali, tak poznají, jak je Bůh dobrý.

Achabovi jedno varování nestačilo. A tak Mikajáš pokračuje: „**Tak tedy slyš slovo Hospodinovo. Viděl jsem Hospodina, sedícího na trůně. Všechn nebeský zástup stál před ním zprava i zleva.** Hospodin řekl: ‚Kdo zláká Achaba, aby vytáhl a padl u Rámotu v Gileádu?‘ Ten říkal to a druhý ono. Tu vystoupil jakýsi duch, postavil se před Hospodinem a řekl: ‚Já ho zlákám.‘ Hospodin mu pravil: ‚Čím?‘ On odvětil: ‚Vyjdu a stanu se zrádným duchem v ústech všech jeho proroků.‘ Hospodin řekl: ‚Ty ho zlákáš, ty to dokážeš. Jdi a učiň to!‘ A nyní, hle, Hospodin dal zrádného ducha do úst všech těchto tvých proroků. Hospodin ti ohlásil zlé věci.“ Těmito slovy vlastně odzbrojil všechny lživé proroky. A proč? Protože on se ptal Hospodina. A Bůh mu ukázal pravdu.

A jak se k tomu postavil král Achab? Chtěl umlčet pravdu, Mikajáše dal uvěznit a vytáhl do boje. Měl totiž svůj plán, jak obelstít i Boha. Sám se převlékl za obyčejného vojáka a králi Jošafatovi řekl, ať zůstane v královském rouchu. Jakoby věřil, že Aramejci půjdou po králi a budou ho chtít zabít. A tak to narafičil na Jošafata. Když ale Aramejci zjistili, že Jošafat není Achab, tak ho přestali pronásledovat. A hubící, jakoby „náhodná“ střela šípu, si stejně našla Achaba a smrtelně jej zranila. A tak se naplnilo slovo proroka Elijáše, že **psi pak budou chlemtat jeho krev.** V listu Galatským máme napsáno: **Neklamte se, Bohu se nikdo nebude posmívat. Co člověk zaseje, to také sklídí.** Milí přátelé, berme Boha vážně. Jan Křtitel říká: **Sekera už je na kořeni stromů; a každý strom, který nenese dobré ovoce, bude vyťat a hozen do ohně. Neste tedy ovoce, které ukazuje, že činíte pokání.** Co myslíte? Platí tato Janova slova i dnes a pro nás? Anebo je už dnes netřeba brát vážně? Máš-li nejistotu a neklid, tak si nic nenalhávej, obrať se a běž k Ježíši. Amen.

Modlitba píseň 334

Slovo poslání: Svěvolník bude sražen zlem, jež páchá, kdežto spravedlivý má útočiště i při smrti. (Př 14,32)

Požehnání: Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi námi. Amen

Píseň 420